

Životopis pana Františka Humlera

Pod vedením Mgr. Jaroslava Tarase vytvořily žákyně Gymnázia Jihlava:

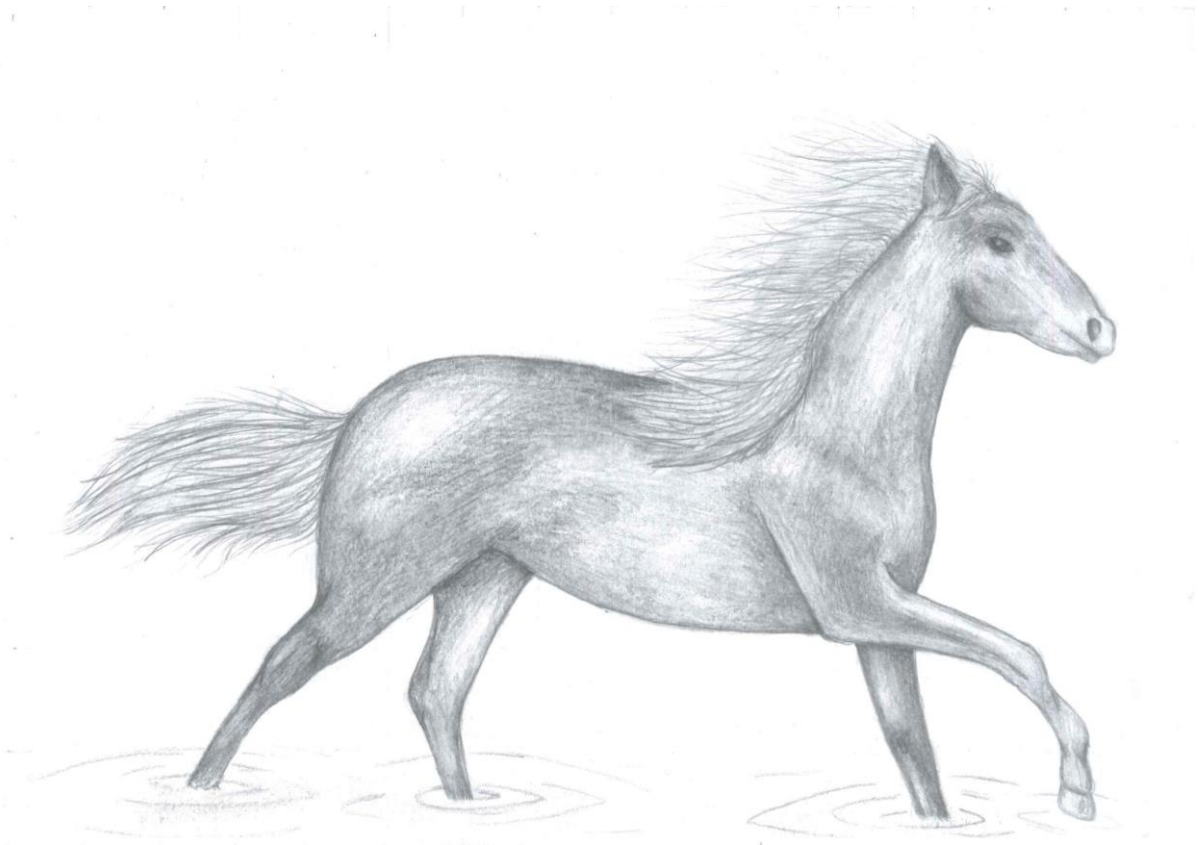
Kateřina Čermáková

Anna Hájková

Amélie Jarošová

Zita Krotká

Sandra Soukup

Pan Humler se narodil 23. září 1928 v Jihlavě, jako druhorozený syn vojáka Františka Humlera a Žofie Humlerové. Otec sloužil u dělostřelecké jednotky využívající koňské potahy. Posádkou byl v kasárnách na Žižkově ulici (dnešní krajský úřad), kde se v kantýně setkal se svojí budoucí manželkou. Ta pocházela z Příseky. Své rané dětství prožil František ve vojenských domech v areálu jihlavské staré nemocnice a později se rodina přestěhovala do městských domů na Jiráskově ulici.

Když pan Humler začal navštěvovat Základní školu Tomáše Garrigua Masaryka, měl to k tatínkovi do práce jen přes ulici a možná právě tady začala jeho láska ke koním.

“Když jsem šel ze školy domů, tak jsem zašel do kasáren. A když měl táta službu, tak mě brával do vojenských stájí, protože jsem měl rád koně.”

Poté co pan Humler dochodil Základní školu T.G. Masaryka, pokračoval ve studiu na gymnáziu, které ovšem za války nacisté zavřeli. Navíc byl František i se svojí rodinou vystěhován z městských domů do bytů nedaleko nemocnice, které byly v žalostném stavu.

„Tam bylo nahoře třeba šest partají, dole byly dvě partaje. Pro šest partají tam byl jeden vodovod, ten byl na chodbě a čtyři záchody vedle sebe, ty suchý, žádný splachování.“

Po uzavření gymnázia složil pan Humler úspěšně složil přijímací zkoušky na Obchodní akademii v Pelhřimově. Na školu však nenastoupil, protože nebylo povoleno přijímat studenty z policejně uzavřených škol. Navzdory tomu se pan Humler nevzdával a nastoupil na Obchodní akademii v tehdejší Německém Brodě. Akademii mohl navštěvovat za cenu toho, že musel jeden den v týdnu chodit pomáhat se stavbou na místním letišti využívaném německou armádou. Postupem času byl navyšován počet dnů pro práci na letišti a naopak snižován počet dnů ve škole, která byla nakonec úplně uzavřena.

“No potom ale bylo dva dny v tejdnu, pak zavřeli školu a že tam musíme dělat. No a tak jsem si říkal, že tady nebudu jezdit kopat támhle nějaký okopy vlakem denně jako ten blbec do Brodu, tak jsem se domluvil s tím svým strejdou tady z Příseky, s tím sedlákem.”

Den vstupu do zaměstnání	Jméno a adresa zaměstnavatele, druh závodu (razítko fy. a podpis)	Potvrzení závodní rady (důvěrníka)
1	2	3
29.8 44	Mos Stanislav, rolník, Příseka	
2.10. 1950	MOTORPAL národní podnik závod 02 Jihlava závodnické oddělení <i>[podpis]</i>	ZÁVODNÍ RADA <i>[podpis]</i> MOTORPAL JIHLAVA

To pana Humlera přivedlo ke strýci do Příseky, kde začal pracovat jako čeledín. I přes to, že se jednalo o období druhé světové války, má pan Humler na roky v Přísece krásné vzpomínky, protože zde objevil svou druhou lásku, kterou se stal tanec.

“Byla to paráda, jezdil jsem s koněma, to bylo moje. Tak tam jsem prožil takový bezvadný mládí, protože večer jsme šli na náves, holky zpívaly, kluci tohleto a strejda, on tam ještě jeden strejda, ten hrál na harmoniku a

jeho známej měl zase pozoun, tak tam přišli s tímhle a hráli, ono se to odráželo od toho kopce, no parádní mládí.”

Události konce války se Příseky a pana Humlera příliš nedotkly, a tak na toto období náš pamětník vzpomíná opět prostřednictvím svých milovaných zvířat. Kromě válečného materiálu po sobě zanechávala ustupující německá armáda i koně.

„Ale furt nám vrtalo hlavou, kde jsou ty koně. Tak jsme šli na ty pole nad ves a vopravdu tam běhali a jak nás viděli, tak víceméně šli skoro k nám. Já jsem tenkrát strejdovi přivedl asi šest koní.“

Z nových koní se ale neradovali příliš dlouho, jelikož jim je zabavila postupující Rudá armáda. Jako upomínka na německou armádu jim poté zbyly pouze zbraně, které využívali ve svých klukovských hrách.

„Jednou jsme zase dělali závody. Vzali jsme si pušky, šli jsme do lesa, jeli jsme napřed na Rosice, to byla čistě německá vesnice, a tam jsme závodili, kdo vystřelí dřív. No, palba jak hrom. Byly vařící ty laufy.“

Po konci války dostudoval pan Humler gymnázium. Studium se neobešlo bez úsměvných situací, na které pan Humler dodnes rád vzpomíná. V divoké poválečné době sice nepatřil pan Humler mezi problémové žáky, ale vynikal svojí svérázností, kterou dokazuje vzpomínka na profesora latiny.

„On byl malý, tak musel na mně zdola, poklepal mi na rameno: „Laudámus - budte pochválen nebo něco takového“. Já na něho z vrchu tak koukám, poklepal sem mu na rameno a povídám laudámus. teď ta třída vyjevená on taky zaražený. No ale nebylo z toho vůbec nic.“

Po dokončení studií začal pracovat v Jihlavanu a následně pokračoval v Motorpalu, kde dělal cenaře a potkal se zde i se svojí budoucí manželkou. Za vlády komunistické strany nepociťoval pan Humler v práci výraznější postihy, výjimkou byly finanční odměny na konci roku. Jedině zde se projevilo, že pan Humler nebyl členem komunistické strany a byl zapsaný jako věřící, protože byl v dětství pokřtěný.

„Já jedinej jsem nebyl v tom svazu přátel, oni mně tam jako cpali. A pak mi vždycky říkal náměstek. „Nezlob se.“ Jak dávali odměny vždycky. „Já ti nemůžu nic dát, protože víš.“ No on to byl komunista taky, ale on byl takový férový. Tak já jsem teda nedostal tu odměnu a čert to vem.“

Události roku 1968, následné normalizace a pádu komunismu v roce 1989 se pana Humlera dotýkaly pouze okrajově. Sice s komunistickým režimem názorově nesouhlasil, ale neměl potřebu svůj názor veřejně projevovat.

„...já jsem s těma komunistama nikdy nic neměl, vždycky jsem byl proti, i když ne nějak veřejně, abych, bře sem si říkal, tak přeci nebudu blbec, řeknu tohle, nic z toho nemám, na co? Tak potřeba to nepodporovat to, ale tohle já jsem nebyl jako takovej vodvazník, a neznal jsem takový vokolo mě.“

V politice se za dob socialismu pan Humler neangažoval, o to víc se realizoval v umění. Během působení v Motorpalu spoluzakládal folklórní soubor, se kterým se zúčastnil mnoha tanečních soutěží po celém Československu a za které obdržel mnoho ocenění.

Po pádu komunismu v roce 1989 se pan Humler obával dalšího politického vývoje, se kterým byl, i přes počáteční pochyby, nakonec spokojen.

„Ale v podstatě to byla správná cesta a byl jedinej k lepšímu, tak něco upravovat se může, ale upravovat komunismus se nedá. Ten je nenapravitelnej.“

Po uklidnění situace v 90. letech žil pan Humler poklidným životem se svojí manželkou, která již bohužel nežije. Radost mu nadále dělají jeho

dva synové, čtyři vnoučata a jeho milovaný tanec. Pokud mu zdraví dovolí, pravidelně se účastní tanečních večerů pořádaných Senior klubem Jihlava.

Na závěr nám pan Humler řekl své prosté poselství.

„ ... poselství, já nejsem žádnéj svatej. No jo, tak ať se máme dobře, ať jsme všichni zdraví, to je poselství, který by se splnilo, tak by to bylo fajn. No co do života potřebuješ, hlavně zdraví, protože kdybys byla chytrá, jak hejno vopic, tak když budeš marod a chcíplá, tak je to naprd. Udržovat si zdraví a rozum, mít rozum taky, mít takový, nebejt jako tak hejno takovejch vobyčejnech, ne vobyčejnej, takový ``hh, hh`` a prd. Trochu taky přemejšlet, nemusí toho bejt moc, protože to mládí to se musí trochu vybouřit. Ale vybouřit tak jemně, ne aby to byly hromy, blesky, jo, protože to pak ty rodiče jsou z toho k zbláznění. Ale tak rozumně, vědět vodkud, vocať pocať, to je tak únosný, ...“

